

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'σ τὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀγγελιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Μαΐου τρίτη,
πάει κι' ἡ καυμένη Κρήτη.

Πεντακόσα κι' ὀγδόντα κι' ὀκτῶ
καὶ μᾶς φέρνουν ντουνιᾶ στιβακτό.

Κᾶτι κοράκια,
τῆς γῆς σαράκια.

Παιδιά μου, μὴν τρομάζετε κι' ἀκοῦστε τῶναιρό μου...
κοράκια 'φτερουγίζανε, μαῦρα στοιχειὰ τοῦ τρόμου,
καὶ λαίμαργα 'ροκάνιζαν κάθε νεκρὸ κουφάρι,
κι' εἶπα πῶς εἶναι Καίσαρες, κι' εἶπα πῶς εἶναι Τσάροι.

Κι' εἶδα σπαρμένα κόκκαλα μαρτύρων καὶ κορμιὰ
'στῆς γῆς τὴν ἔρημιὰ,
κι' εἶδα καὶ κόσμον ζωντανὸ νὰ σέρνεται 'στὸ χῶμα
μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα.

Καὶ τὰ κοράκια 'πέταξαν, κι' ἐστάθηκαν ἐμπρὸς μου
τρεῖς Νέρωνες μὲ σίδερα τοὺς ζωντανοὺς νὰ δέσουν,
κι' ἀντιλαλοῦσε βογγητὸ σφικτοδεμένου κόσμου:
«χίλιας φορὰς ἀνάθεμα 'στὸ χῶμα ποῦ θὰ πέσουν.»

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος δκέτος.

Φ.—Εἰρήν' ἡμῖν, βρέ Περικλῆ, ν' ἀρχίσουμε τὰ πρῶτα,
νὰ πιούμε καὶ νὰ φάμε,
καὶ τροπαιοῦχοι νικηταὶ νὰ στρέψουμε τὰ νῶτα
στὸν κόσμον τὸν ἰνέμε.

Π.—Εἰρήν' ἡμῖν, βρέ Φασουλῆ, καὶ ὁ κόσμος νὰ ρωτᾷ
πῶς ἐγίναν αὐτά,

ποῦ νίκας προσεπόρισαν εἰς τοὺς Ρωμηοὺς μεγάλας,
καὶ πῶς τελειόουν πόλεμοι, καὶ πῶς εἰρήνη γράφεται
κατόπιν τῆς ἱστορικῆς τῶν Ἀρχηγῶν φευγάλας,
ποῦ τὸ σπαθὶ τῶν μοναχᾶ μ' αἶμα τῆς κότας βάφεται.

Φ.—Εἰρήν' ἡμῖν, βρέ Περικλῆ, καὶ ἀνακωχὴ καὶ παῦσις
τῶν ἐχθροπραξιῶν,

καὶ τρέξε τώρα μετ' ἐμοῦ θυμίαμα νὰ καύσης
πρὸ τῶν Γαλαξιῶν,

ποῦ λάμπουν 'στὸ στερέωμα τὸ λάμπων τῆς Αὐλῆς
καὶ Κυβερνήται λέγονται συνέσεως πολλῆς.

Εἰρήν' ἡμῖν διὰ παντός, καὶ κρύψε σπερμασέτο
στὸν κόρφο γιὰ μαχαίρι,

καὶ ἄλλοι Σφιγγοκολάριοι μᾶς ἦλθαν, Περικλέτο,
νὰ κάνουν νταραβέρι.

Τὴ δὲ Σφιγγοκολάριος σημαίνει πρὸ πολλοῦ
τὸ ξέρω καὶ τὸ ξέρεις,
καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν μὴ ποτὲ 'στοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ
τοὺς κύκλους τὴν προφέρεις.

Εἰρήν' ἡμῖν
καὶ ἀμὴν ἀμὴν.

Ἐλλὰς πατρίς θριάμβευε καὶ ἀγέρωχος ἀνάστα,
τὰ νέα σου τὰ τρόπαια φασκέλωστα καὶ βράστα,
καθέννας τῶν πολέμων σου τὴν δόξαν ἄς κηρύττῃ
καὶ κρέμασε 'στὴν ράχη σου ταγάρι Γκραβδαρίτη,
καὶ κτύπα σπήττα Πρεσβευτῶν καὶ πέρνε τα παγάννα
καὶ κλαίγῃ καὶ ζητιάνευε σὰν πρόστυχη ζητιάννα.

Μ' ἕνα ραβδί 'στὸ χέρι
χωρὶς ντροπὴ καὶ τσίππα
ἡμέρα μεσημέρι
τῆς ξέναις πόρταις κτύπα.

Ἐμπρός, κυρὰ γρηοῦλα,
ἔμπρός, τῶν Φράγκων δοῦλα,
τὸ βῆμα σου ταχύ,
καὶ ζήτ' ἀνακωχῆ.

Σὲ Γάλλους, σὲ Χαχόλους,
καὶ ἔμπρός εἰς τὸν Σουλτάνο,
ἡμαρτον λέγε σ' ὅλους
καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.

Ἐστὴν τόση συφορέλια
μὲ κλάμματα καὶ γέλοισι
τὰ δόρατα πετῶ
καὶ εἰρήνη σὰς ζητῶ.

Βάλτε 'στὴν κακομοίρα
τὸ δυνατὸ σας χέρι,
γιὰ ὅποτε καὶ πορφύρα,
ὅπου δὲν ἔχει ταῖρι.

Συχωράτε τὴν τὴν δόλια, ποῦ ἔγαλε τὴν σακκαρία
γιὰ νὰ κἀνῃ πατατράκα
μὲ τοὺς πούρους πολεμάρχους τῆς φακῆς, τοῦ κρεμμυδιῦ
καὶ τοῦ τῶν ῥαχάτιου.

Συχωράτε τὴν τὴν δόλια, ποῦ 'σηκώθη 'στὸ στῆθος
ποῦ τὸν πόλεμον θαρροῦσε γιὰ παιχινίδι, γιὰ χορὸν,
καὶ μὲ ντέρτι καὶ μεράκι
ἔλεγε τοῦ Θεωδωράκη:

«τράβα 'μπρός χωρίς τουφέκι, τράβα 'μπρός χωρίς
καὶ τὴν ἄσπρη σου φαλάκρα τόσος κόσμος στεφανώθηκε
ὅταν 'θύμωσε καὶ 'ἐκείνος καὶ τὸν πιάνει τὸ μπουρίνι
καὶ διέτρεξε κινδύνους ἢ παγκόσμιος εἰρήνη,

καὶ 'ἦτο πρόβλημα καὶ γρίφος,
καὶ τὸ πρῶτον δρόξας ξίφος:

«τόπισα καὶ δὲν τ' ἀφῆκα
μὰ τὸν ἄγιο Κωνσταντῖνο.»

Πόσα λόγια σοβαρά!

καὶ ἔλεγε πῶς ἡ Κορδόνα
ξεσπαθώνει φανερά

γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Κορῶνα.

Καὶ ἄρχισε μπᾶμ μπῶμ βαρὺ
καὶ ἄπ' ἔμπρός καὶ 'πίσω κρότοι,
καὶ ἔλεγον τοῦ Θεωδωρῆ:

«μωρὲ γιεῖ σου, πατριώτη»,
καὶ ἔκανε γιὰ τὸ Παλάτι τόσας φέστεις, τόσα κᾶπ,

γιατὶ λένε πῶς φοβᾶται μὴν τοῦ πάρουνε τὰ βᾶζα
καὶ τὰ δώσουνε τοῦ Ράλλη,

καὶ ὁ Βασιλικὸς ὁ γέρος
ἀπὸ φοῦρκα γίνῃ πάλι
Παπατρέχας Ροθεσπίερος.

Τώρα δὲ τὴν ράχην στρέψας
πρὸς τὴν τύρβην τοῦ πολέμου,
καὶ ἄλλας νέας δάφνας δρέψας
ἐλαφρότερος ἀνέμου,

τριγυρίζει φρέσκος φρέσκος μὲ τὸν ὄμιλον τῶν φίλων
καὶ ἔχει 'στὴν κουμπότρουπᾶ του τριαντάφυλλον μὲ ρῶμα
καὶ σειςτὸς καὶ λυγιστὸς, ὅλος πάσο καὶ ὅλος νᾶξ,
χαίρετ' αὐτοὺς ὅπαδους τῆς Κορδόνας τῆς φιλάτης,
καὶ ὁ καθεὶς ποῦ τὸν κυττᾷ συμβουλεύει καὶ φωνάζει
πῶς δὲν εἶναι γιὰ Δαφνὶ τῶν δαφνῶν ὁ Στρατηλάτης.

Συχωράτε τὴν τὴν δόλια,
ποῦ θαρροῦσε πρὸ καιροῦ
πῶς θὰ ρίξουνε δὴδ βόλια
καὶ 'ἢ σπαλέταις τοῦ χοροῦ.

Συχωράτε τὴν τὴν δόλια, συχωράτε τὴν καὶ σεις,
ποῦ τὴν 'μάγεψαν τὰ λόγια τῆς Κορῶνας τῆς χρυσῆς,
καὶ 'στὸ θάρρος ἐμπιστεύθη τῆς γρηᾶς τῆς φαβορίταις,
καὶ ἤθελ' Αἰχνας νὰ κἀνῃ τοὺς κομπόζους τοὺς Συβαρίταις.
Συχωράτε με τὴν δόλια, ποῦ μοῦ πρέπει τώρα ξύλο
τοῦ μουρλοῦ τοῦ Φασουλῆ,
καὶ δὲν μοῦμεινε καὶ νέφτι 'στοὺς νταῖδες μου νὰ στείλῃ
γιὰ νὰ φεύγουν πρὸ πολυ.

Συχωράτε με τὴν δόλια, ποῦ μοῦ 'κάπνισε νὰ παίζω,
καὶ δὲν εἶδα πρῶτα μέσα γιὰ νὰ 'δῶ κατόπιν ἔξω.

Π.—Χαῖρ' Ἐλλὰς πεφλημένη, χαῖρ' Ἐλλὰς μικρομεγᾶλη,
βάλε νέφτι τοῦ Σκουλούδη, βάλε νέφτι καὶ τοῦ Ράλλη,
γιὰ νὰ τρέχουν εἰς τὸν Πλέσσην, 'στὸν Μπουρὲ καὶ 'στὸν Οὐνὸν
καὶ νὰ λένε τῆς Εὐρώπης εἴλεως ἡμῖν γενοῦ.
Εἰς τὰ χέρια τῆς ἄς μείνουν τὰ συμφέροντά μας ὅλα,

σῶστε μας τοὺς φουκαράδες πρὶν τινάξουμε τὰ κῶλα,
πάρτε τοῦτο, πάρτ' ἐκεῖνο, πάρτε μας καὶ τῆς ἀρμάδας,
ποῦ τὰ κάστρα τῆς Πρεβίξης βομβαρδίζουν ἐβδομάδες,
πάρτε καὶ τὴν Θεσσαλία, πάρτε καὶ τὴν ἔρημν Κρήτη,
καὶ ἕνα δώστε μας μονάχα, τὸν ντορδᾶ τοῦ Γκραβδαρίτη.

Φ.—Χαῖρ' Ἐλλὰς πεφλημένη, καὶ χωρίς σκοτοῦρα καὶ ἔν-
τόνισε χαρὰς τραγοῦδι... [νοῖα]
ἐφυγαν τὰ μπαρμπετόνια καὶ ἦλθαν τὰ μεγάλα γένεια
τοῦ Μινίστρου τοῦ Σκουλούδη.

Τούτος λέγεται Μινίστρος γυμνασμένος καὶ βαρβατός,
τούτος παίζει κάθε Πρέσβυ τῆς Φραγκικῆς λιμοκοντόρο,
καὶ ἄπορῶ, βρέ Περικλέτο, 'στὸ Ρωμαιοὶ τὸ κράτος
πῶς φυτρώνει διπλωμάτης ὅποιος ἔχει μπάρμπα-ντόρο.

Χαῖρ' Ἐλλὰς πεφλημένη, ποῦναι τώρα τὸν εἰρὸ σου
νὰ σοῦ 'ρίξουν καὶ ἕνα φιλοῦδι...

Χαῖρ' Ἐλλὰς πεφλημένη, καὶ ἔδωκε τὸν γαϊδάρο σου
'μπρός 'στὴν πόρτα τοῦ Σκουλούδη.

Π.—Τὸ θυμάσαι, τὸ θυμάσαι τὸ Ραλλάκι τὸ γοργό,
ποῦ μᾶς τόκαναν μεγάλο τῆς Αὐλῆς Πρωθυπουργό;

Τὸ θυμάσαι 'στὴ Βουλῇ,
ποῦ ἔλεγε τοῦ Ντεληγιάννη
πῶς ἀγρίεψε πολὺ
καὶ ἐπανάστασι θὰ κἀνῃ;

Καὶ ὅταν ἦλθ' ἐκ τῶν συνόρων
μὲ βροντὴν κεραυνοφόρον,
τὸ θυμάσαι τί μᾶς εἶπε;... πῶς θὰ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ
τὸν Ἀρχηγὸν καὶ Ἐπιτελάρχας αὐθαρεῖ ὁ ἀνακαλέσῃ.

Φ.—Μὰ ἔφημῶσε μὴ μῆρα, Περικλέτο κουφαρόνι,
καὶ Ἀρχηγὸς καὶ Ἐπιτελάρχας ἐθνικῶς τοὺς εὐγνωμόνει,
τῶν Μουσῶν καὶ ἐγὼ καλέσας τὴν μητέρα Μνημοσύνην
ἔψαλα τοὺς Τουρκομάχους, ποῦ ξενοῦν τοὺς σουαρέδες,
οὔτοι δὲ παραλαβόντες τὴν κοινὴν εὐγνωμοσύνην
ἦσαν πάλι τὰ παπῆς των, ἦσαν καὶ τοὺς τετζερέδες,
καὶ ἐφυγαν ἐκ τῶν Φαρσάλων μὲ ταχύπτερον φυγὴν
πρὸς τοῦ Δομοκοῦ τὴν γῆν,
διὰ λόγους ὅπως πάντα σοβαρὰς καὶ μυστικῆς
τῶν τρανῶν πολιτικῆς,

καὶ ἐκινῶν καὶ ἡ Λαμία καὶ ἐκινῶν καὶ ἡ Φθιώτις
καὶ εὐγνωμόνει τοὺς φυγάδας κάθε φεύγων πατριώτης.

Τὸ θυμάσαι, τὸ θυμάσαι τὸ Ραλλάκι τὸ φουριόζο,
ποῦ 'κατάφερε καὶ ἐμένα νικητῆρια νὰ κρώζω;

Μὲ τὰ σχέδια καὶ τοῦτου παραδέρνω καὶ τυρβάζω
καὶ παραξένο δὲν εἶναι νὰ τὸν ὄῃς καὶ αὐτὸν μὲ βάζω.
Κύτταξε, μωρὲ σαλιάρη καὶ περίτρυμμα τῆς μοίρας,
ὅλους τούτους τοὺς σωτήρας,
καὶ ἂν σοῦ μένῃ 'λίγη γνώσις
θὰ τὸ ὄῃς καὶ θὰ τὸ νοιώσῃς
πῶς δὲν ἔχεις ντίπ μῆλῶ
καὶ πῶς εἶσ' ἔμπρός των νάνος...
πῶς μὲ κἀνει νὰ γελῶ
καὶ ὁ ξανθὸς ρεπουμπλικάνος.

Καὶ μὴ σκέψῃς, Περικλέτο, μὴ γανώνει πρὸ καιροῦ
τὸ μῆλῶ τὸ σαστισμένο τοῦ κρηνίου μου τοῦ στείρου,
πῶς ὁ κόκκινος ὁ σκούφος ριζοσπάστου τρομεροῦ
γίνεται σὲ μὴν ἡμέρα σκούφος κάτασπρος μαγεῖρου.

Π.—Εἰρήν' ἡμῖν, βρέ Φασουλῆ, νὰ λείψουν κόπων κόποι,
καὶ ὁ ταξειδιώτης Βασιλιάς νὰ πάῃ 'στὴν Εὐρώπη,

καὶ τοὺς φιλάτους συγγενεῖς ἐκεῖ νὰ συναντήσῃ
καὶ ἐκ μέρους τοῦ καὶ ἐκ μέρους μας νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ
δι' ὅλα τὰ συγγενικά καὶ προσφιλή μυδράλια,
ποῦ 'στῶν Ρωμηῶν τῶν συγγενῶν ἔσπασαν τὰ κεφάλια.

Εἰρήν' ἡμῖν, βρέ Φασουλῆ,
νὰ παύσουν πόλεμοι τρελλοί,
τὴν πρῶτην τὴν γαλήνην του νὰ πάρῃ κάθε δρόμος,
νὰ μὴν ἀκούμε τὸν Ἐτέμ καὶ νὰ μᾶς πιάνῃ τρόμος
καὶ εὐκοίλιος νὰ γίνεσαι χωρίς νὰ πῆς καθάρσια,
νὰ σθῶσουν κόσμου καὶ στρατοῦ φρονήματα μετάρσια,
ν' ἀρχίσουμε τὰ γλέντια μας, τὰ ζεύκια, τοὺς χοροὺς,
κοιλὰδα νὰ μὴ βλέπωμεν ὀλοφυρμῶν καὶ θρήνων,
καὶ εὔτε νὰ τρέχῃ, Φασουλῆ, κινδύνους σοβαροὺς
ἢ πολυφίλητος ζωὴ παιδιῶν ριψοκινδύνων,
νὰ φασκελώνῃς μούτσουνα τοῦ κάθε φαμφαρόνου,
νὰ τρέχῃς ἔξω 'στοὺς ἀγροὺς γιὰ βρούβαις καὶ γιὰ χόρτα,
νὰ λῶθῃ καὶ ὁ δοξογένητος Διάδοχος τοῦ Θρόνου
καὶ νὰ μὴ φεύγῃ μυστικά καὶ ἀπὸ τὴν 'πίσω πόρτα,
φετὰ νὰ κἀνουν ἡ ψυχὰς
καὶ νὰ πετοῦν 'στῆς ἐξοχαῖς,

καὶ παπαρούνας κόδωντας μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν
νὰ μὴν ξεχάνῃς τὴν στολὴ τῶν Γαριβαλδινῶν,
μὲ τῆς εἰρήνης τοὺς καρποὺς εὐδαίμων νὰ γλεντᾷς,
νὰ λησμονήσῃς τὸν Μπερτέ καὶ τοὺς Ἐθελοντάς,
'στὸν Φαληρέα νὰ στρωθῇς καὶ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
γιὰ Σκαφιδοῦ καὶ μὴ λές, μηδὲ γιὰ Σαλαῶρα,
μὲ τὸ 'ψηλό του σὰν καὶ πρὶν νὰ ὄῃς τὸν Καλησπέρη,
ποῦ διωρίσθ' Εἰσαγγελεὺς τοῦ Γαριβαλδῆ τώρα,
καὶ πάλι τῆς ἀρίδης μας φαροῦ νὰ τῆς τεντώσωμε,
τοὺς σβέρκους τῶν Πλατατιανῶν γαλόνια νὰ φορτώσωμε,
ἢ Νοσοκόμους τοῦ σεβντᾶ νὰ κλείνουν τῆς πληγῆς,
νὰ διαλύσουν τὴν Βουλῇ, νὰ κἀνωμ' ἐκλογαῖς,
καὶ νὰ ξαναλθῇ λιγερός ὁ γέρο Μοναπάρτης
καὶ τῶν πολέμων μάρτυς

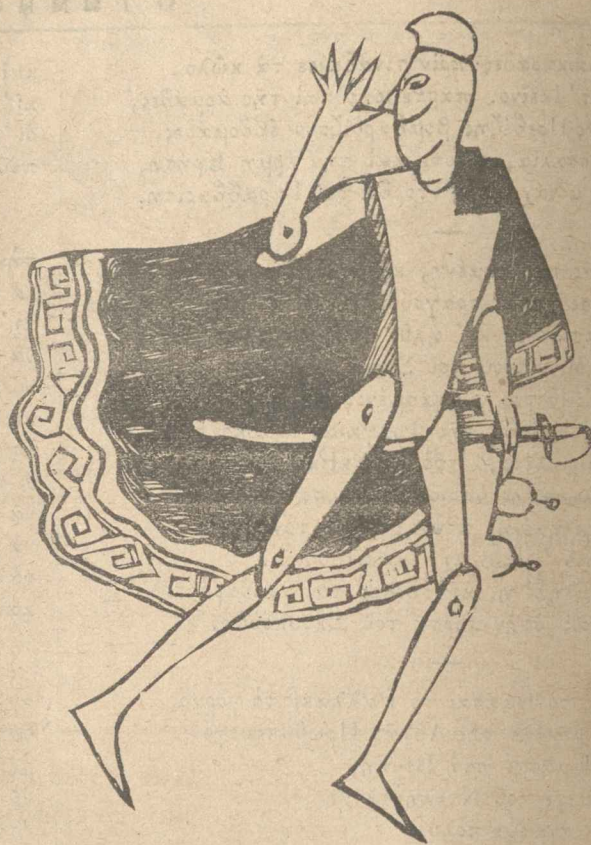
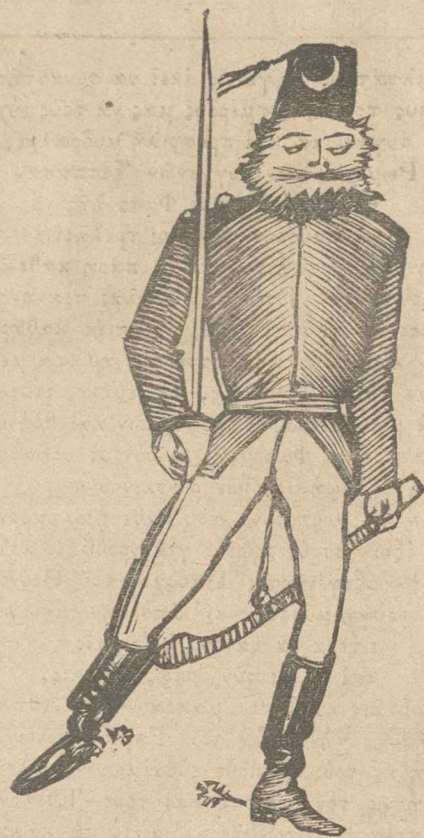
μὲ κάτασπρο γαρούφαλο μὲς 'στὴν κουμπότρουπᾶ του
καὶ ὅλοι μας ν' ἀλαλάζουμε «Ζήτω τοῦ Στρατηλάτου»,
νὰ τὸν ζυπνῶ σιγὰ σιγὰ μὲ διακονιάρη λύρα
καὶ σὺ κοντὰ μου, Φασουλῆ, τὸν ταμπούρα νὰ παίζῃς,
καὶ μοναχὰ ν' ἀφήσωμε τὴν Δυτικὴν τὴν Μαῖρα
νὰ βομβαρδίζῃ κάποτε τὰ κάστρα τῆς Πρεβίξης.
Καὶ τώρα μὲς 'στὰ πούπουλα χρυσῆς εἰρήνης γέρνω
καὶ ἀρχίζω τὸ ρουχαλιτὸ καὶ πάλι δὲν σὲ δέρνω.

Ὁ τρομερὸς Ἐτέμ Πασσᾶς καὶ ὁ Φαδουλῆς, Ρωμηὸς γλωσσᾶς.

Ὁ Φασουλῆς, μακρύτατον ζουρλομανδύαν φέρων
καὶ σπάθην μετ' ἀστέρων,
φαντάζεται πῶς ὁ Πασσᾶς τὸν κυνηγᾷ κατόπιν
καὶ τρέχει τρέχει 'γρήγορος καθὼς τὴν Ἀντιόπην,
καὶ ἐκεῖ ποῦ τρέχει περγελαῖ
τὸν Στρατηγὸν τὸν Τουρκαλᾶ.

Φ.— Δὲν μὲ πιάνεις, δὲν μὲ πιάνεις,
καὶ ἄδικα τρεχάλας κἀνεις.
Κύτταξέ με πῶς σοῦ φεύγω καὶ μὴν τρέχῃς τοῦ κακοῦ,
καὶ κανεὶς ἄς μὴ νομίσῃ
πῶς μὲ σὲ θὰ πολεμήσῃ
τὸ κλεινὸν Ἐπιτελεῖον τῶν Στρατῶν τοῦ Δομοκοῦ.

Ἵποχώρησις γενναία καὶ ἀληθῶς στρατηγική...
πᾶς 'στὴ Λάρισα, δὲν 'βρίσκεις στρατιώτη καὶ τὰ χάνεις,
πᾶς 'στὰ Φάρσαλα κατόπιν, δὲν τοὺς 'βρίσκεις μὴτ' ἐκεῖ,
καὶ σαστίζεις, κακομοίρη, καὶ δὲν ξέρεις τί νὰ κἀνῃς.

Κι' ἂν μ' αὐτὰ τὰ σχέδιά των κατακτήσης τὰς Ἀθήνας,
δὲν μᾶς μέλει, δὲν μᾶς μέλει... θὰ ζητήσωμεν εὐθύνας.

Ἐμπρός, τὸ βῆμα μας ταχύ,
ἔμπρός, Ἐτέμ ἀγαπητέ,
καὶ θὰ σοῦ γίν' ὑποδοχή,
ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχνᾷς ποτέ.

Θὰ ὄῃς τῆς δόξαις τῆς πολλαῖς
καὶ τὰ τεμένη τὰ πολλὰ,
καὶ θὰ τὰ βλέπης καὶ θὰ λές :
«σικτίρ, Γκιζούρη μπουνταλά.»

Θὰ ὄῃς σπαθάτους τοῦ χοροῦ,
ποῦ τρῶν χαράμι τὸ ψωμί,
Μητρόπολις καὶ Βλασσαροῦ
θὰ γίνῃ Τούρκικο Τζαμί.

Κάθε μεγάλο θηλυκὸ
θὰ βάλῃ Τούρκας φερετζέ,
θὰ ὄῃς μὲ φέσι Τουρκικὸ
τὸν κάθ' ἐπίσημο τζουτζέ.

Ἐμπρός σου φίνοι Προεστοί
θὰ προσκυνοῦν γονατιστοί,
κι' ἐμένα θὰ μὲ ὄῃς φεσᾶ,
καὶ θὰ σοῦ λέω Γαλλιστί :
«πασσέ πασσέ, μὸν σὴρ Πασσᾶ.»

Πάψε, Τούρκο, τὸ κυνῆγι, γύρνα ἔπισω ὅτὴν Τουρκιά,
καὶ μὲ τοὺς Ἐπιτελάρχας δὲν θ' ἀλλάξῃς τουφεκιά.

Θᾶμαθες καὶ σὺ πῶς τότε ὅτων Ἀγώνων τὰς ἡμέρας
ἐκερδίσαμεν τοῦ δρόμου τὸ τρισένδοξον τὸ γέρας,
κι' εἰς αὐτὸ καὶ μόνον πάλιν θ' ἄρκεσθῶμεν, Στρατηγέ,
κι' εἰδοποίησε γιὰ τοῦτο τὸν Σουλτάνο τὸν Γεγέ.

Φύγε φύγε, Στρατηλάτη, πρὶν τοῦ κόσμου γίνῃς χλεύη,
καὶ σὲ σκάσωμε κι' ἐμεῖς
οἱ πτερόποδες δρομεῖς,
ποῦ τὸ σφρίγος τοῦ πολέμου ὅτὰ ποδάριμα μας κατέβη.

Ὅτῃς φυγῆς τοὺς Στρατηγοὺς
δῶστε δάφνινα κλωνάρια,
καὶ μᾶς ἔκαναν λαγούς
λειονταρίσια παλληκάρια,
ποῦ καὶ τώρα τὸν Σμολένσκη νὰ τοὺς δώσουν Ἀρχηγό,
καὶ θὰ ὄῃς τί νίκη τότε κι' ἀπὸ μὲνα τὸν λαγὸ.

Μ' ἓνα κράνος ὅτὸ κεφάλι καὶ πολέμου φορεσιά
φεύγω φεύγω καὶ σ' ἀφίνω σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιά.
Πᾶς δρομεὺς γοργὸς ἄς σπεύσῃ
κι' αἷμα στάλα νὰ μὴ ρεῦσῃ,
μόνον ἄφθονος κι' ἄδρὸς
τρέχει τῆς φυγῆς ἰδρώς.

Φεύγω φεύγω μ' ἓνα κι' ἄλλον τῆς φευγάλας Στρατηγόν,
κι' ἂν μὲ βλέπῃς μὲ μανθῶαν καὶ μὲ σπάθην ὅτὸ πλευρὸ μου
μὰ κατὰλαβε πῶς εἶναι κι' ὁ τελούμενος Ἀγὼν
μιά συνέχεια καὶ τέλος τοῦ Μαραθωνείου δρόμου.

